

(Nº 138)

(triant al "medallo d'or" ofert per la "foire catalunya.")

Canigo.

Montanyes regalades
son les del canigo
que tot l' estiu floren
primavera y tardor.

(Canis popular.)

Ab lo manell de ronegant verdura
d' embriagadora flayra,
sobre una terra hont lo bon temps s'atura
lo canigo s' embayra.

Mira a sos pans les onejants arbredes
que 'l rotllan y afatagan,
y en sos replechs les gotejants fonts fredes
qu'entre l' hervey s' amagan.

Mentre amoro ab refulgents mirades
le sol danca sa vista,
ell sobre esbarts de flagellants boyrades
exceca al cel sa festa.

Y quan de nit, al clarejar la lluna,
son front puríssim brilla,
sembla una mare sorprenent tot d'una
los amors d'una filla.

Y bé 'h sorpren! que l'Ronello a aquell' hora
per la Pirene terra
enten la vista, qu' ab lo jorn s' anyora
y mira a un' altra terra.

Y Catalunya, en sa orfanesa altiva,
que sa germana anyora,
s' abra y gojora al Pirineu arriba,
y un bes se fan a l' hora.

Enamorats que llurs secrets se diuen
al través d' unes rexes,
les dos germanes cada nit reuinen
per contarse llurs quexes.

Y axi abraçades, cada nit esmentan
la llur antiga gloria,
y ab el recort d'ins de ses venes senten
una sanç y una historia.

Lo testament d'aquell Guinart recordan
que en germano 'h unia;
encara 'h sembla que la terra axordan
los crits de la alegria.

Ab lo recort de comunals empreses
lo cor los bat ab forsa,
cominant lo pendó que les franceses
armes no varen torce.

Los sembla veure aquell honrat en Blanca
mentres son fill moria,
de Catalunya generosa blanca
qu'á Perpinyà floria.

Y fan esment de tants de reys y sabis
que la terra ennobliren,
fin á parlar ab tremolor als llabris
d'aquells que la partiren.

Llavors se besan, lo lunt cor tremola,
y ab impatient recança,
l'una ab lo dia torna a se' espanyola
y l'altra de la França!

Vert lanigo! si en ta florida terra
que totsemps enamora,
hi ha l'esperit d'aquessa vella terra
que s'plany y que s'amjora;

Si cada nit om la estimant besada
que com encens s'eleva,
y la conversa per l'amor dictada
de ta patria y la meva;

Fu qu'alentorn vens rebrotá' nfanoses
les races catalanes,
vetlla fidel des ton palan de roses
l'amor de dos germanes!

Barcelona, 14 d'Octubre del 1973

In cas de que aquesta composició arribés a obtenir alguna distinció, lo jurat esper que no privaria al autor de corregir alguns versos que ab la precipitació y per volerlos fer ràpids los de ll. han quedat incorrectes.